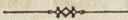

519.

Кога 'одатъ за невѣста.

„Зеташна, чуже земянине!
Що си дошолъ во наша—ва земя?
Аль си дошолъ 'оро да играме,
Аль си дошолъ вино да піеме,
Аль си дошолъ каменъ да 'Фжрляме?“ —
„Айви віе сестри непознайни!
Не сумъ дошолъ 'оро да играме,
Не сумъ дошолъ вино да піеме,
Не сумъ дошомъ каменъ да 'Фжрляме,
Тукъ сумъ дошолъ по наша другачка.“

520.

Кога да одатъ по невѣста.

Раскарамъ сѣ Нико и Никола,
На онаа 'убаа девойка;
Нико велитъ я ке ж зе'a,
А Никола я ке ж зе'a.
Нико собра две хиляди сватой,
А Никола три хиляди сватой.
Помина'e низъ гора зелена;
Нико вжрвить преку Нико—поле,
А Никола преку Шаръ планина.
На девойка аберъ ъ отиде;
Девойка ю умна и разумна,
Ми сѣ качи на диванъ високи,
Що ми гля'атъ *) чудо и големо!
Кѫде вжрвѣтъ низъ гора зелена,
Кѫде вжрвѣтъ две рала свато'i,
По свато'i два млади зето'i.
Пакъ си слегвить отъ диванъ високи,
Си велитъ на своя мила майка:
„А егиidi моя мила майко!
Я влези си во земни керали,
Та отключи мои шарень ковчекъ,
Извади ми две ризи зетоски;
Я сѣ качифъ на диванъ високи,

*) Гледатъ.